

גְּדוּלָהּ. אָדָם שֶׁת אָנוּשׁ. (אָדָם) זו
שְׁלֵמוֹת הַכֹּל.

בא וראה מה בין משה לאהרן,
מי מהם עליון? אלא משה הוא
העליון, משה הוא שושבין
המלך, ואהרן שושבין הגבירה.
משל למלך שהיתה לו גבירה
עליונה. מה עשה? נתן לו
שושבין לתקן אותה ולהסתפל
בדברי הבית. ועל כן, כשנכנס
השושבין הנה למלך, לא נכנס
אלא רק עם הגבירה. זהו שפתוב
בזאת יבא אהרן וגו'.

משה הוא שושבין המלך, משום
כך הודמן באורח, ואחר כך -
וידבר ה' אליו. אהרן הוא
שושבין של הגבירה, וכל דבריו
היו לפי שאת המלך עם המלכה,
ויתפיש המלך עמה. ועל כן,
משום שהוא שושבין שלה, הוא
שם מדורו עמה לתקן את הבית
ולעין תמיד בדברי הבית. ועל כן
התתקן כמו שלמעלה, ונקרא
כהן גדול. מנין לנו? שפתוב
(תהלים ק) אתה כהן לעולם על
דברתי מלפי צדק.

ומשום כך, כל מה שצריך מבית
המלך הוא נוטל, ואין מי שימחה
בדו. ולכן הוא עומד לטהר את
כל אותם שנוכנסים לבית
הגבירה, כדי שלא תמצא טמאה
באותם בני ההיכל, ומשום כך
כתוב ולקח למטהר שתי צפרים
וגו'.

רבי יהודה פתח ואמר, (תהלים ב)
יושב בשמים ישחק ה' ילעג למו.
יושב בשמים ישחק - זה יצחק
שפא מצד היין, מאיר בראשונה,
וצוחק, ואחר כך זועם ומגרש.
זהו שפתוב יושב בשמים ישחק,
ולא כתוב יושב שמים. ישחק,
מאיר וצוחק. ועל כן הדין מאיר
וצוחק להם לרשעים.

זְמַיִן לְמֹשֶׁה, כְּמֵאֵן דְּזַמַּיִן אוֹשְׁפִיזָא. הֲכָא א'
זַעִירָא, הָתָם א' רַבְתָּא, אָדָם שֶׁת אָנוּשׁ. (ס"א
אָדָם) דָּא שְׁלִימוֹ דְכֻלָּא.

הא חזי, מה בין משה לאהרן, הי מנייהו
עלאה. אלא משה עלאה, משה שושבינא
דמלפא, אהרן שושבינא דמטרוניתא. מתל
למלפא דהוה ליה מטרוניתא עלאה. מה עבד.
יהב לה שושבינא לתקנא לה ולאסתפל במלי
דביתא. ועל דא, פד עייל שושבינא דא
למלפא, לא עייל אלא עם מטרוניתא, הדא
הוא דכתיב, בזאת יבא אהרן וגו'.

משה שושבינא למלפא, בגין כך אזדמן
כאושפיזא, ולבתר, וידבר יי' אליו.
אהרן הוא שושבינא למטרוניתא, וכל מלוי
הו, לפייסא למלפא במטרוניתא, ויתפייס
מלפא בהדה. ועל דא בגין דאיהו, שושבינא
לה שוי מדוריה בהדה, לתקנא ביתא ולעיינא
תדיר במלי דביתא. ועל דא אתתקן פגוונא
דלעילא, ואקרי כהן גדול. מנא לן. דכתיב,
(תהלים ק) אתה כהן לעולם על דברתי מלפי צדק.
ובגין כך כל מה דאצטריך מבי מלפא, נטיל,
ולית מאן דימחי בידיה. ועל דא הוא
קאים לדפאה לכל אינון דעאלין לבי
מטרוניתא, בגין דלא (ד' נ"ד ע"א) ישתפח
מסאבא באינון בני היכלא. ובגין כך כתיב,
ולקח למטהר שתי צפרים וגו'.

רבי יהודה פתח ואמר, (תהלים ב)
ישחק יי' ילעג למו. יושב בשמים ישחק,
דא יצחק דאתי מסטרא דחמרא, נהיר
בקדמיתא, וחייה, ולבתר זעים ותריף. הדא
הוא דכתיב יושב בשמים ולא כתיב, יושב
שמים. ישחק, נהיר וחייה. ועל דא דינא נהיר
וחייה, להו לרשיעייא.